

Og heystið kom

Kvöldið er kalt og slavið. Göturarnar glóga í vætu, regnið berjir beint ímóti og bílarnir, sum fyrirlitarsir strúka framvið, oysa brúna evju innývir gongubreyt og fólk til gongu. Heystkvöld, beint eftir heystið. Myrkt, belamyrt hóast klokkan er beint farin av fimm. Og regnið dýkir niður.

Ímóti brekkuni koma tvey stríðandi. Hon er tung á sær, og tann slitni frakkin, sum ikki fæst rundan um hana, sýnir at hon er við barn. Tann stóri bukurin mestsum slóðar fyrri teimum, ger teimum eitt litlið op í óveðrinum. Hann heldur um hana, styðjandi og samstundis skumpandi undir hana eins og orkar hon ikki meira. Tey eru ung, hann um tey trýti hon nakað yngri, men ikki hava tey farrar av ungdomsins yndi og reytleika. Tey eru gomul.

Hetta er triðja barnið hon ber. Kanska ikki so skilagott sum ráðini eru, men kuldin og slevjan í litlu kjallaraibúðini eru ein óuppstiltig umbering fyrri at kroystast í seingini. Dýnan og seingin eru einasta frískjólíð, einasta sanna tilhaldið her í verð. Víst hevði dagurin eisini sin tilhald, við lofnaðum hondum í eini spann við morreyðum flögnum vaskivatni vaskandi upp og niður fyrri slik sum ikki nyttast at dálka. Ella við fotakulda og runu upp á halvur leggirnar gravandi veitir fyrri kloakkrørur frá teimum sum høvdu ráð at fáa lortaroykin burtur frá húsum. Heima høvdu tey hvørki tíð ella ráð. Og um tey høvdu havt tíð, so

hevði móðnaroykurin helst verið ringur at sloppið av við. Tá onkur var í bað uppiá dryppaði so snøgt niður á sama brúnrandaða blettin á tí slitna linoleuminum á tí elalittla køksgólvinum. Tá onkur hevði hjálpt sær sjálvum uppiá, og sendi offrið út í kloakkirnar — sum hann hevði lagt — tømdest vatnlásið í kjallarakukku-ni og ramur deymur fylti tað litlu íbúðina, sum ikki hevði rúm fyrri hurðum. Tey høvdu vist á trupuleikarnar, men vóru spurd hvat tey væntaðu sær fyrri tey oyruni tey guldú í leigu. Fyri tey vóru tað ikki oyru. Fyri tey var tað tveir triðingar av inntøku-ni.

Tey høvdu bæði høyrð tíðindini. Alt farið í hundarnar. Landið á húsagang. «Ov stórt forbrúk», hevði leingi ljóðað frá landsstyri og lögtingi. «Vit mugu spara» varð sagt, men tað so spart varð, sást skjótt at rættari var sagt: «Tit mugu spara». Ikki tí, hvør er tann innkrevjari sum leggur á avgjöld á sitt egna. Og tá spurnartekin varð sett við framferðarháttin og ójavna útreiðslubýtið varð frá hægsta stað glefsað: «Tjóvur trýr at hvør maður stjelur!» Soleiðis teptist smámaðurin — av teimum stóru.

Nú var tað so hent. Tað, sum leingi hevði verið spátt, men sum eingin hevði væntað kundi henda. Landið var jú eitt vælútbýgt samfelag. Eitt vælferðarsamfelag har eingin leið neyð. Øll høvdu tað gott. Einki arbeiðsloysi. Lønarlagið sveimaði omanfyrri skýggini. Øll høvdu ovsmíði. Og tey

høvdu ikki, so stóðu bankarnir klárir at læna teimum, ongantið ov nógv. Ætlaði tú at fáa tær tak yvir høvðið — ikki so stórt, eina hædd við høgari reising kanska — so broyttist ætlanin skjótt til eitt størri projekt í trimum hæddum við bilhúsi — og bili — hjalli, og hest fekt tú nakrar túsund at fara suðureftir fyrri omaná. Einki var óført, og í bankafólkafingrunum kitlaði eftir at slepap at læna út, og tá serfrøðingarnir høvdu talað at fór leikmaðurin ikki at tala imóti. Men nú var skriðan lopin. Alt steðgað upp.

Tey fingtu tað at vita í dag. «Tíverri, tíðirnar eru so ringar, og vit mugu jú spara», og so takk fyrri trúgva tænastu og farvæl. Tað var sum ein banning hekk yvir degnum: Bæði isenn. «Øll mugu jú spara». Spara hvat? Matin í munnin? Teir ovsmáu uppslitnu kloddarnar tey høvdu á kroppinum? Tað ússaliga kuraliðið sum tey igjøgnum skjótt tiggju ár høvdu kallað sitt heim? Høvdu tey verið oyðslut? Tey høvdu ongantið havt nakað eftir at oyðslað við. Og nú skuldu tey spara. Men hvat skuldu tey spara? Bæði fingið takk og farvæl frá longjaldaranum, arbeiðsmarknaðinum. Vóru tað tey sum høvdu koyrt alt í rot? Tey sum altið høvdu sitið á niðastu hill í politiska tombolaspælinum. Tey sum høvdu verið góð at tikið til — lættir vinningar, men sum samstundis ikki vóru verd at goyma tá lummin fyltist. Tey, sum frá tí løtu tey tóku av avbjóðingini og

gjørdust vaksín, høvdu barst fyrri hvørjum einasta oyra, barst fyrri at fingið eina líkinda tilveru, men enn ikki vóru komin á mál. Spurningarnir vóru nógvir, men svarið var eittans: «Øll mugu spara, tí øll hava ábyrgd».

Við eitt streyk ein stóur svartur bilur framvið. Hann pløgdi seg igjøgnum ánnu sum rann framvið gongubreytini og so smátt gjørdist størri og størri. Ferðin var nógv, onkur hevði skund, og sprenurin stóð sum brotsjógvur innývir tey bæði frammanundan illa til-tossaðu. Runan rann úr hvørjum tráð, og tey spýttu eyr og rusk út úr munnum. Hann kroysti hana fastari innat sær og mestsum bar hana við sær. Hann græt stillan av móði og pinu, men tá ríni blandadust í stundini við tí treiska regninum sum bardi andlitini. Hon hevði mist vónina. Vónina um nakrantið at koma uppundan. Vónina um nakrantið at gera ungdoms-dreyrnar sínar til veruleika. Hon græt, tí hon visti at ellin var komin. Hon græt um mistu manndómsárinu. Hon græt í vissuni um óvissuna sum var komin fyrri at vera. Óvissuna sum hevði átt hana, sum enn átti hana, og sum hon nú visti allar dagar fór at vera einasti trúgv fylgisneyti hennara. Hon græt tí hon var fallin í einum stríði, sum hon nú sá ongantið hevði verið møguligt at vunnið. Hon græt, og gráturin var eitt við regnið.

Nakað seinni stóðar ein stóur svartur bilur

uttanfyrri ein stásilig hús í nýggjum grannalag ovar-laga í býnum. Tvey ung í stásklæðum trína út og renna stætlandi undan regninum ímóti durunum. Løgtings- og vinnulivsmaðurin fyllir runt í dag. Hann heldur stóra veitslu. Einki er spart. Men hvat tá, hann hevur jú stungið sær nakað til síðis. Hann er ikki tað slagðið, sum

oyðir alt burtur so skjótt sum hann hevur fingið tað. Nei hann dugir at húsast.

«Dekans ófysi veður í kvöld», hugsar hann við sær, tá hann fer út og letur teimum báðum nýkomnu upp.

07.11.92
Jóanes N. Dalsgaard

Frá Føroyingafelag í Keypmannahavn:

Bókadagurin 1992

Bókadagurin er vorðin ein fastur táttur í mentunarlívinum í Keypmannahavn í november mánað og so verður eisini í ár.

Komandi sunnudag 22. nov. skipar Føroyingafelag fyrri bókadagshaldi í samstarvi við bókaforðin í Føroyahúsinum Hugin Eide, sum hevur fingið okkum allar tær nýggjastu feroysku bókurnar til vega.

Samstarvið umfatir eisini Mentunargrunnin hjá Føroyska Studentafelagnum, sum fer at frambæra tær nýggjastu útgávurnar hjá grunninum.

Bókurnar, sum framverða sýndar, eru sjálvandi miðdepilin í sjálvum bókaðegnum, og tí leggja vit dent á, at fólk fær høvi og stundir til at hyggja at bókunum, taka tær upp í hendurnar og blaða í teimum — og práta saman um bókurnar ella um annað, meðan ein drekkamuður verður notin.

Ókkurt verður so innimillum til undirhald, t.d.

verður lisið brot úr onkrari av teim nýggjastu bókunum — vit kunnu soleiðis nevna, at sjónleikarkvinnan Annika Johanne-sen fer at luttaka vit upplestri — hon fer at lesa brot burtur úr spildurnýggju skaldsøguni «Vivil» eftir Marionnu Debes Dahl.

Eisini kann nevast, at Heini Madsen, rithøvundur kemur og sigur frá nýggju bók síni um grindadráp, og inn imillum fara vit at hoyra livanum tónleik spældan, tí Sunnleif Rasmussen fer eisini at luttaka á bókaðegnum.

Bókaðagshaldini hava verið sera hugnalig hini árin, síðani Føroyingafelag tók henda tættin upp og soleiðis verður vónandi eisini í ár.

Tað er nú komandi sunnudag tann 22. november at bókaðagshaldið fer fram í Føroyahúsinum — opið er millum kl. 14 og 20.00.

FYRA HØVUÐSVINNINGAR:

**Olympus AF - 10
Super fototól**

— tað vælroynda heil-
automatiska fototólið frá

SMS FOTO & VIDEO

Tlf. 19820 Postsmoga 1058 FR-110 Tórshavn

HØVUÐSVINNINGUR:

**Snarferð fyrri tvey
til Aberdeen**

við Smyrli

Strandfaraskip
Landsins
Ferðamannadeildin
FR-700 Klaksvík
Tlf. 57566-56006

Strandfaraskip
Landsins
Ferðamannadeildin
FR-100 Tórshavn
Tlf. 14550-17058

HØVUÐSVINNINGUR:

**Vikuskipti fyrri tvey
á stásiliga og hugnaliga**

Hotel Eiði
470 Eiði - Tlf. 23456

HØVUÐSVINNINGUR:

**Bay Jacobsen heilsuþótar-
madrassa og -koddí,**
heimskendrar fyrri at veita linna bæði
skjótt og væl,

frá
BAY JACOBSEN
við Jógvan Páll Joensen
Skúlavægur - 700 Klaksvík - Tlf. 55057